

A les Cambreres del Crist

Ja quan l'estiu desplega
el seu màxim esplendor,
i en aigües de l'Albufera,
plenes de llum i color,
la vida és tremolina
i canta el seu càntic millor,

Silla és plena de festa,
Silla és plena de fervor,
per eixe Crist de la creu
que ens obri a tots el cor,
i en prova de sa majestat
a tots ens ompli d'amor.

Per aquell gran sacrifici
com ell va fer en la creu,
el poble de Silla l'honra
postrant-se submís al seu peu,
i cantant amb devoció
un bell cant al fill de Déu.

Però abans d'aquest moment,
complint tradicions d'antany,
les cambreres del Crist treballen
abnegadament tot un any,
entregant el seu esforç,
amb molt d'ànim i afany.

Aquesta labor callada,
aquesta labor sense guany
d'estar acarasant el Crist,
sempre prop del seu peany,
han tingut el gran plaer
de desenvolupar-lo enguany,

dues germanes, dues amigues,
dues dones de sentiment,
dues filles del nostre poble,
que plenes de joia i content,
han volgut viure juntes
aquest meravellós moment.

Elles són Mònica i Sandra,
tot bellesa i galania,
serenitat i abnegació;
un cant, una poesia,
uns exemples a seguir
de dones amb gallardia.

Per tot un any de treball
d'esforç i de devoció
tindran un lloc destacat
als actes i a la processó,
plenes, les cares boniques,
d'una sublim emoció.

Aquestes delicades flors,
aquestes roses primeres,
porten la fe als seus cors,
i com a bones silleres,
tenen com a tasca i labor,
ser del Crist les cambreres.

Quina decisió més bona,
enguany, ha tingut el clero,
per aquestes dones boniques
i alegres com un bolero,
com són Mònica i Sandra
les germanes Grau i Melero.

Josep Mª Tomàs i González

Cambreres del **Crist de Silla**

Mónica Grau i Melero

Sandra Grau i Melero

Com s'esdevé cada 20 de gener, dia de Sant Sebastià, van fer la seua presentació davant el Patró, per a servir-lo i adorar-lo amb devoció manifesta, les senyoretetes

Mónica Grau i Melero
Sandra Grau i Melero

Des de el segle XVII la tradició religiosa s'ha mantingut fidel als seus arrels i origen, i la solemnitat d'altres hores és arreplegada amb la mateixa devoció de servir amb noblesa i pietat al Santíssim Crist.

Obert a les seues vides un trànsit de dedicació i respecte al nostre Crist, li ofereixen la seua labora amb estusiasta devoció.

Coneguem les **Cambres** del Crist

Falten menys de 7 hores perquè s'iniciï l'estiu del 2011. El sol calfa marcant el migdia, anunciant l'imminent canvi d'estació. El parc rep els seus raigs donant-li lluminositat al passeig, arbres i jardins perquè lluisquen com un verdader verger. Mentre espere, recorde visualitzant el matí del dia del Crist... Escolte el so de la dolçaina i el tabal incansables tocant la dansa del porrots, fent la banda sonora d'un parc replet de silleres i sillers.

Sols queda buida una zona reservada on pengen centenars de mascles i carcasses que apunten cap al cel. A les gelateries se serveixen rius de llima gransada i terrines de mil colors. Els ventalls, movent-se a ritme descompassat, colpegen l'es-cot del vestit que les dones reserven amb gelosia per a una data tan especial. Els xiquets corren des de la plaça del Mercat Vell fins a l'estació buscant allà on està ballant-se la dansa. Al cel sona el pri-

mer avís, el segon, el tercer... Just quan començava a imaginar-me la mascletada, veig al lluny del passeig les principals protagonistes de les nostres festes, Mónica i Sandra, les cambreres del Crist d'enguany. Hem quedat amb elles aquest calorós matí perquè ens parlen d'elles i que tots els veïns de Silla les coneguen de més a prop, donant-los, així, tot el protagonisme que es mereixen. Asseguts en un banquet del parc, on hem pogut trobar un poc d'ombra, comencem una xarrada plena de anècdotes, sentiments i emocions creuades. Mónica i Sandra són germanes, filles d'una família de sillers molt coneguts i arrelada a les tradicions del nostre poble, Andrés Grau i Amparo Melero.

Què representa per a vosaltres ser les cambreres del Crist?

Mónica: *Per a nosaltres és una emoció molt gran per la relació tant directa que establím amb el Crist de Silla que tant respectem i venerem. A més, continuem amb una tradició molt arrelada en la família de ma mare.*

Sandra: *Nosaltres som la quarta generació de cambreres del Crist. La nostra mare ho va ser l'any 1973; la nostra iaia, Amparo Peris, en el 1944, i la nostra besàvia, Carmen Llácer, la veritat és que no recordem ni l'any.*

Observant Sandra, i enllaçant amb la seua resposta, els formulem una de les preguntes que més desitgem fer-los, ja que la menuda de les germanes espera una xiqueta per al final de setembre, situació prou emotiva i emocionant per a nosaltres.

Us agradaria que la vostra descendència continuara en el que ja s'ha convertit en la família com una tradició?

Sandra: *Clar que sí! Igual que Mónica i jo. Quan nasca, el primer que faré és parlar amb Don Vicent perquè ens reserve any.*

Mónica: *Jo també tinc una xiqueta i ens fa molta il·lusió que algun dia les dues cosines juntes puguem ser cambreres del Crist. Es duren 8 anys igual que nosaltres.*

La vostra família estarà molt contenta i orgullosa de vosaltres, però que us conta la vostra mare de quan ella va ser cambrera?

Mónica: *Ella sempre ens comenta que viurem moments de molta emoció continguda i que cada moment el visquem de manera intensa i plenament conscients que som unes privilegiades per poder estar tan a prop del Crist.*

Sandra: *També ens comenta que viurem molts actes i esdeveniments festius, però que nosaltres sempre hem de ser conscients que la nostra labor és la de servir durant tot aquest any el Crist.*

Parlant d'actes, com recordeu el dia de la vostra presentació?

Mónica: *Va ser a l'església de la Mare de Déu dels Àngels, el dia en què celebràvem la festivitat de Sant Sebastià. Després tinguérem la processó i, com que coincideix amb la Fira en honor al nostre patró, la plaça estava plena de gent. Acompanyàrem també les autoritats eclesiàstiques en la benedicció dels panets. A continuació, oferírem en un vi d'honor al local parroquial on estaven invitades totes les associacions i entitats locals. El matí va ser molt intens i va finalitzar amb una espectacular mascletada a l'avinguda de Gandia, acompanyades per les autoritats.*

I, posteriorment, en quins actes més heu participat?

Sandra: *La nostra agenda, des d'aleshores, ha estat prou plena, però ens agrada i anem amb molta il·lusió a tots els llocs on se'ns requereix. Com a actes més importants varem assistir el primer divendres de març al dia de les cambres on se'ns imposa la beca. Aquest dia la missa es fa a la capella i estan present totes les dones que, al llarg del temps, han tingut l'honor de ser cambres del Crist. Després Confraria va fer una xocolatada i per la vesprada tinguérem el tradicional berenar. Va ser un dia molt emotiu i, alhora, divertit. Sobretot va ser un plaer conèixer totes les dones que en anys anteriors havien ocupat el nostre càrrec.*

Mónica: *També participàrem en tots els actes de la Setmana Santa. De tots ells, el més emotiu i amb el que més ens vàrem emocionar va ser el Sant Soterrar encara que l'Encontre també ens va agradar molt. Recordem, especialment, el dissabte de Glòria en què Don Vicent, a partir de la mitjanit, ens va cantar les Glòries guitarra en mà, mostrant-nos una faceta que no coneixíem d'ell. Va ser una sorpresa molt agradable per a tots, perquè toca la guitarra i canta de categoria.*

Sandra: *El diumenge que ve tenim el Corpus. Ja estem nervioses i amb moltes ganes que arribe. És una processó molt entranyable per tot el que l'envolta.*

Quina és la vostra relació amb els estaments eclesiàstics i les entitats que depenen d'ells?

Mònica: La relació que tenim amb Don Vicent és molt bona. És una persona molt comprensiva i que sempre està disposat per a tot el que necessitem. Considerem que hem tingut molta sort poder compartir amb ell aquest any.

Sandra: Jo, personalment, li estic molt agraïda a Don Vicent. En el berenar de les cambreres li vaig comentar que el Dia del Crist jo estaria embarassada de 7 mesos. Ell, amb tota la naturalitat del món, em va dir: «Serà xiquet o xiqueta?». Aquesta simple pregunta em va alliberar molt.

Mònica: També tenim molt bona relació amb la directiva de les cambreres. Sempre estan al nostre costat en qualsevol acte i sempre ens assessoren en qualsevol dubte que ens pugui sorgir.

Com que veniu de tantes generacions de cambreres, guardeu en especial algun record de la vostra mare, iaia o besàvia?

Mònica: Sí, guardem amb molta estima una mantellina de la meua besàvia que ja va utilitzar la meua iaia i ma mare.

Sandra: El que passa és que, en ser dues les seues rebesnétes, duem els vestits i tots els complements iguals i no podem utilitzar-la.

La gent de Silla coneix molt bé la vostra feina al llarg de tot un any però, per a la gent que ens visite o que no ho conega, ens podeu explicar quines són les vostres tasques concretes referent al Crist de Silla?

Mònica: Setmanalment des del 1 de gener, anem a la capella on està el Crist a la Creu i li duem flors. Mai no li han de faltar.

Sandra: També netegem la capella i l'altar.

Per finalitzar, com espereu que siga el dia de la festa major del poble, el Dia del Crist? El 6 d'agost vosaltres sereu, sense cap dubte, un dels centres d'atenció per a tots els veïns. Com espereu viure eixe dia?

Mònica: Durant molt anys li preguntàvem a Don Fernando si hi havia algun any lliure, però tots els

anys estaven coberts. Després em vaig casar i com que abans les dones casades no podíem ser cambreres del Crist, em vaig quedar en una espineta clavada. Ara, anys després les coses han canviat i puc ser-ho i, a més, amb la meua germana. Estic molt il·lusionada i impacient perquè arribe el dia més gran per a tots els sillers. Tots els actes, els viuré plenament, però crec que en el que més m'emocionaré serà quan s'òbriga la Carxofa i l'angelet li cante al Crist. Tots els anys em cau alguna llagrimeta. Imagina't enguany!

Sandra: Jo ja estic emocionada sols de sentir parlar la meua germana. Espere un dia ple de festa, vells costums i tradicions del nostre poble. M'imagino l'església plena a la missa del matí, el so de la dansa tot el dia, la processó a la qual pocs sillers falten i, per finalitzar, com deia la meua germana, el moment culminant del cant de la Carxofa. També m'emocione molt en pensar que d'ací uns anys, i si el Crist vol, li ensenyaré les fotos i els vídeos a la meua filla i li podré dir: «Mira, tu també estaves ací.»

El sol va fent el seu camí i el que abans era un banquet en un raconet d'ombra ara s'ha convertit en un forn, on sens dubte es courien les coquetes amb satxí, les escudellades o els cocotets. Aprofitant la llum intensa d'aquest meravellós últim dia de primavera i les boniques estampes que ens ofereix el parc més carismàtic de la nostra població, disparem la nostra càmera cap a les dues germanes. Ja estan immortalitzades per a sempre en aquest llibret les seues paraules i la seua imatge. Ja formen part de la història del nostre poble com tantes altres dones. Hem volgut des d'aquest llibret de festes apropar-los amb la intenció d'enaltir el càrrec que ocupen les dues germanes que enguany seran les nostres cambreres del Crist. Esperem que ho hagem aconseguit i que açò contribuísca per donar més a conèixer les tradicions més arrelades a tot el nostre poble. Tradicions que mai hem de deixar en l'oblit; més bé, hem de potenciar-les tot el que puguem. Perquè, siga quin siga el seu nom, sempre tinguem cambreres del Crist. Perquè, siga quin siga el seu nom, sempre tinguem angelet que ens cante la Carxofa. I, perquè, siga quin siga el seu nom, sempre tinguem porrots que ens ballen la nostra mil·lenària dansa.